

НАР. БИБЛИОТЕКА - ТЪРНОВО
ДЕПОЗИТНИ
1942 г. № 1147

НЕВЪНКА

болярска дъщеря.

ПРИКАСКА.

Кой отъ насъ не обыча онѣзи времена, когато Българи-тѣ были чисты Българи, когато тѣ съсь свои си народны дрѣхы ся обличали и прѣмѣнявали, по своиѣ приликѣ, по свои обычаи ходяли и говоряли по языкъ-тѣ на сърце-то си, сирѣчь говоряли както мысляли? Азъ поне обычамъ онѣзи времена, обычамъ въ пѣргавы крыла на въображеніе-то да хвърчѣж по отдалечено-то врѣме когато сж тѣ живѣли, и подъ сѣнки-тѣ на отдавна-изсѣченныѣ букове и джбове да дирѣж мой-тѣ прѣдѣды, славны нѣкога юнацы, да ся разговарямъ съ тѣхъ за отколѣшни-тѣ станжли работы, за нравіе-то и характеръ-тѣ имъ и нѣжно да цѣлувамъ рѣкж-тѣ на вѣставаны-тѣ мени стары мои прѣбабы, кои-то не ще можѣтъ сега да ся нагледатъ на свойтѣ по Европейскы облъченъ и накарѣченъ прѣунокъ. — Тѣ, въобразявамъ си азъ, не ще можѣтъ да ся нахортуватъ съ мене и да ся начюдятъ на мой-тѣ разумъ, като ще разсѣждамъ съ тѣхъ за стары-тѣ тѣхны и новы наши моды, и много ще ми ся радватъ като мя видятъ че всякога ще отдавамъ прѣимущество на тѣхны-тѣ бѣлы сая, пѣстры подкапници, выги сукай, и шерены трѣпоши, а не на